

— Глѣдай веднажъ pytanie! какво ще ги правиме: ще ги варимъ, ще ги пѣчемъ . . . Хайде, върви и скоро са върни пакъ.

— Ще ли сме да ги пѣчемъ! . . . отвърна момичето; ала птичкытѣ нематъ вѣке; и ёще, на ли е то грѣхота . . . Трѣба да оберемъ на сичкытѣ ерабицы и конопѣнки яйцата, за четьрма души двѣста, триста не стигатъ.

— Луда ли си, каква си? отговори болярката: кой та пыта за птичи яйца? кокоши яйца ти искамъ азъ.

Момичето помаха съ глава и каза: Кокоши ли! . . . Каква е тя таквази гадина? азъ не я познавамъ; нито съмъ я виждала, нито съмъ чувала за нея нѣкога.

— Тѣй ли было то! та не знайте ли вый ёще какво нещо е кокошка? *)

Защото не бѣше пò-лесно да са намѣри мѣсо както и яйца, болярката често не знаеше какво да си наготви. „Никога не быхъ помыслила, казваше си тогази, че яйцето было толкози многоцѣнъ божи даръ, ако не бѣхъ пад-

*) Кокошкытѣ сж принесены отъ Азия по Европейскытѣ страны малко преди да са сбжде исторійката за която тука са разказва. Не е за чудо тогази, дѣто кокошката въ него време са намѣрвала много рѣдко по нѣкои кранца, както днеска пауна: пò-много мѣста и до днесъ ёще паунъ на сж виждали.